

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. február 5.
(vasárnap)**

Horváth Géza

JÉZUS KRISZTUS JÓ VITÉZE

Énekek: 150; 455,1-2. 5-6; 215,4-5; 264

Lekció: 2Timótheus 2,1-7

Alapige: Zsoltár 68,1-7

Az éneklőmesternek: Dávid zsoltára, éneke.

Felkél az Isten, elszélednek ellenségei, és elfutnak előle az Ő gyűlöltői. Amint a füst elszéled, úgy széleszted el őket; amint elolvad a viasz a tűz előtt, úgy vesznek el a gonoszok Isten elől. Az igazak pedig örvendeznek és vigadnak az Isten előtt, és ujjongnak örömmel.

Énekeljetez Istennek, zengedezzetek az Ő nevének; csináljatok utat annak, aki jön a pusztákon át, akinek Jah a neve, és örüljetez előtte.

Árváknak atyja, özvegyeknek bírása az Isten az Ő szentséges hajlékában. Isten hozza vissza a száműzötteket, kihozza boldogságra a foglyokat; csak az engedetlenek lakoznak sivatag helyen.

Imádkozzunk!

Engedd, hogy alázatos szívvel hódoljunk előtted, mindenség Ura, mennyei Atyánk Jézus Krisztusban. Az ének is arra szólított fel bennünket, hogy dicsérjünk téged, magasztaljuk nevedet, mert egyedül te vagy méltó arra, hogy ezt tegyük. Te érdemelsz minden dicséretet, dicsőséget, tisztességet, hálaadást. A mennyben is ezt zengi az üdvözültek serege, az angyalok kara, és azt: méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást.

Köszönjük, hogy ezért zenghetünk neked, mert gondviselő Isten vagy és szabadító Úr vagy, aki kihozod a foglyokat, aki azt akarod, hogy néped szabadságban éljen, szabadon a bűntől. Ezért az ördög fogságából híven feloldoztál és a bűnnek kemény igájából szabadságra juttattad a tieidet.

Bocsásd meg, Urunk, hogy mi sokszor ismét megkötöztetünk a szolgaság igájával. Köszönjük, hogy a mai alkalomra is úgy készítetted az ígét, hogy a bűn elleni harcra sarkallj bennünket, buzdíts és bátoríts, hogy tekintetünket a menny felé tudjuk emelni, ahol Jézus Krisztus van, a mi Urunk és Megváltónk, Üdvözítőnk, ahol uralkodik, ahonnan vezeti, irányítja, kormányozza az Ő népét, megváltott seregét.

Tisztogasd meg most szívünket, hogy a te tisztaságodat lássuk lélekedben és igazságban. Könyörülj ezért rajtunk Jézus Krisztusért, a mi Megváltónkért.

Ámen.

Igehirdetés

A kalauzunk szerint most olvassuk a Timótheushoz írt két levelet, és amikor ma ezt a délelőtti ígét kértem az Úrtól, akkor az is volt bennem, hogy ne fejezzük be úgy az olvasását, hogy legalább egy igehirdetésben ne néznénk meg ennek a levélnek egy részletét, amelyen keresztül tekintésünk lehet az egész iratra, erre a két levélre.

Reménység szerint azután majd látjuk, hogy mennyire aktuális, személyesen nekünk szóló, bennünket bátorító, figyelmeztető ez az ige ma is.

Pál apostol nem sokkal kivégzése előtt írja ezt a levelet Timótheusnak, lelki gyermekének. De nemcsak neki írja, hanem neki címezve, másoknak, sokaknak írja ezt a levelet.

Van egy közmondás, nem tudom, mennyire ismerik. Így hangzik: „Lányomnak mondom, menyem értsen belőle.” Valahogy így írja Timótheusnak Pál apostol ezeket a sorokat. De tulajdonképpen nem is Timótheusnak kell elsősorban érteni belőle, hanem annak a gyülekezetnek, ahol Timótheus szolgált, amelyet vezetett. Tulajdonképpen a mai hívőknek, nekünk is kell érteni ebből az igéből, amely ugyan címzés szerint Timótheusnak szólt.

Ezt abból is gondoljuk, hogy nemcsak Timótheusnak írja ezt a levelet, mert Pál apostol, amikor bemutatkozik, mint a levél írója, feladója, akkor úgy mutatkozik be az első versben: Jézus Krisztusnak apostola. De Pál nagyon szerény, alázatos volt. Ő nem hivalkodni akart azzal, hogy Jézus Krisztusnak az apostola, hanem azok számára, akik megkérdőjelezték küldetését, az evangélium fontossága miatt mondta azt, hogy ő

Jézus Krisztus apostola: magától, Jézustól vette az elhívást, a küldést. Rábízott Istennek az igéje.

Timótheusnak ezt nem kellett írja, mert előtte ez nem volt kétséges. Mindig azoknak írta, akik előtt ez kétséges volt, mint pl. Korinthusban, ahol abszolút megkérdőjelezték az ő szolgálatát. Oda többször is írja és mondja ezt, hogy apostol. Innen látjuk, hogy Pálnak nem Timótheus előtt kellett ezt bizonyítania, hanem inkább másoknak írta ezt meg. Egyébként ő szívesen mutatkozott úgy be: Istennek, vagy Jézus Krisztusnak a szolgája. Ha pedig ezt a két kifejezést együtt használta, hogy apostol és Jézus Krisztusnak a szolgája is, vagy Isten szolgája, akkor pedig azt akarta ezzel kifejezni, hogy az apostolság neki nem cím, nem rang, nem egzisztencia, hanem a számára az apostolság szolgálatot jelent. Mintegy munkakörét határolja be, mintegy alávetettségét bizonyítja, hogy Ő Jézus Krisztusnak és Istennek a szolgája.

Pál apostolt fiának nevezte a levélben. Fiának nevezi most, ebben az első versben: „te annakokáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben.

Szeretnék arra kitérni, amit ez a mondat először is jelent. Pál apostol amikor Timótheust fiának nevezi, más helyen igaz fiának nevezi, vagy így fordíthatnánk: édes fiamnak nevezi, akkor lássuk meg, hogy az az apostol, aki nem kapott Istentől testi családot, akinek nem adatott meg, hogy felesége legyen, gyermekei szülessenek, annak az apostolnak mégis van gyermeke, mégis van fia, mert az evangélium szolgálata, az evangélium befogadása az szeretetben ilyen kapcsolatokat, ilyen közösséget létesít emberek között.

És milyen csodálatos, hogy ha komolyan vesszük, hogy az evangélium szeretet által egymáshoz kapcsolja azokat, akik egyébként más módon nem lennének összekapcsolva.

Hiszen Pál Timótheushoz nem lenne odakapcsolva kor szerint. Nagyon sok a korkülönbség közöttük. Pál öregedő ember már, ha nem is mondjuk: öreg, de mindenképpen öregedő, Timótheus pedig fiatal, pályakezdő, ha lehet így mondani, és mégis összekapcsolja őket egy csodálatos, drága lélek, a Szentlélek. Nem kapcsolja őket össze a közös tudás, hiszen fényévnyi távolság van Pál apostol tudása és mondjuk Timótheus képzettsége között.

És látjuk: az ige mondja, hogy ezek eltűnnek az Isten országában. Ahogy ezt másik levélben olvassuk: ott nincs szolga, sem szabad, sem férfi, sem nő. Ahogy az Efézusi levélben Pál ezt kifejti, hogy Jézus Krisztusnak a kereszthalála, megváltó munkája lerombolta a közbenső válaszfalat. És amikor az ember testvérekre, gyülekezetre talál, ott nem fontos,

hogy ki kicsoda, hanem egyetlen fontos dolog van: mivé lett Istennek a kegyelme által, Jézus Krisztusnak a vére által? Mi az a lélek, amelyről azt mondja az ige, hogy egy Lélekkel itattattunk meg, és ugyanabban a kegyelemben részesültünk.

Jó lenne, ha a gyülekezetben is ezt nagyon komolyan vennénk: igen, ez egy nagy kapocs. Azt mondja Isten ígéje: ez több, jobb és nagyobb sokszor, mint a vérségi kapcsolat, mint a testi család. Tulajdonképpen a gyülekezetben mindig ezt kell megélni: az idősebbek úgy nézzenek a fiatal hívőkre, mint fiamra, vagy édes lányomra. A fiatalok pedig úgy nézzenek az idősekre, akik már a versenypályán lehúztak 30, 40 vagy ki tudja hány esztendőt, mint atyákra.

Ahogy János apostol leveleiben ezt nagyon szépen kifejezi, amikor a gyülekezetet fiacskáimnak nevezi, atyáknak nevezi, és amelyben bizonyosságot tesz: igen, a korban nemcsak úgy lehet haladni, ahogy arról a személyi igazolványunk tesz bizonyosságot, hanem a hitben lehet növekedni, és lehet erősödni a kegyelemben, Jézus Krisztusban.

Ez az ige szépen mutatja nekünk, hogy Pál apostolnak mi volt a fontos. Élete vége felé az ember igyekszik (én így látom) összefogni, összefoglalni azt, ami lényeges, ami fontos. Pálnak e szerint az ige szerint is egyetlen fontos ige volt, lehetne mondani, hogy Pál ilyen egy-ügyű ember volt olyan értelemben, hogy csak egy ügy létezett számára, mégpedig, hogy az evangélium továbbadassék.

Tudjuk, hogy Pál apostolt ez szorongatta. Milyen nagyszerű dolog, ha a mai igéből ennyit viszünk el: jó lenne, ha bennünket is ez szorongatna. Úgy, mint az Ószövetség profétáit szorongatta, mintegy csontjaikba rekesztett tűzként. Valaki el is mondja, látjuk az életükből, hogy mintegy csontjaikba rekesztett tűzként van bennünk a kényszer, amit Pál a Róma 1-ben úgy fogalmaz meg: nektek is kötelesek vagyok, kik Rómában vagytok, az evangéliumot hirdetni.

Tehát Pál apostolnak a börtönben is, ahonnan írja a levelet, a kivégző padnak az árnyékában is, amelyre számíthatott, egyetlen ügye volt, és egyetlen fontos dolog volt, hogy az evangélium terjedjen szívből-szívbe, hitből-hitbe. Már ezen lemérhető, hogy mi az Úrral járunk-e, vagy nem. Már ezen lemérhető, hogy mi az Úr Jézusé vagyunk-e, mi az Ő megváltottjai vagyunk-e, mert akkor mindenképpen arra törekszünk, hogy amit mi is úgy vettünk, (ahogy az apostol egy másik helyen mondja) azt adjuk tovább. Hogy az az ige, amely nekünk életet jelentett, arról tudjuk: élő és ható, és másoknak is életet fog jelenteni, és életet fog munkálni. Ha bennünket kihozott Jézus a sötétségből a világosságra, a halálból az életre, akkor nekünk sincs más vágyunk, mint az, hogy em-

berek kijöjjenek a bűn fogságából az élet szabadságára és a Krisztussal levő közösség csodájára.

Kiderül, hogy azért nagy ajándék ez, amit Pál itt mond, mert az evangélium ügye megy tovább, és amit itt Páltól látunk, hogy amikor ő a halálra készül, akkor nem azt mondja: az én halálommal vége az evangéliumnak, vége az evangélium hirdetésének, hanem ez az apostol előre néz, és azt mondja: te annakokáért, fiam, erősödjél meg a Jézus Krisztusban való kegyelemben. Mert tudja Pál, hogy az evangélium ügye ugyan emberre bízott, mert reánk bízta az evangélium hirdetésének szolgálatát, de az evangélium hirdetésének a biztosítéka és garanciája az maga az örökkévaló Isten. Ezért örök az evangélium.

Egyik helyen olvassuk a Bibliában: az örök evangélium. Ezért örök, mert nem a mulandó emberhez van kötve, hanem az élő Isten ügye jelentetik ki benne, a golgotai keresztnak az örökké érvényes, drága elégtétele, amely ott nagypénteken egyszer s mindenkorra elrendezte a hívó embernek a bűneit és a Sától való szabadságát. „Annakokáért, édes fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban.”

Érdekes ez a kifejezés itt a Károli Bibliában, hogy az apostol, illetve a Biblia így hozza nekünk: „annakokáért”, pedig Pál apostol nem az okról akar beszélni elsősorban, hanem a célról. Az evangéliumot bízzad hív emberekre, akik majd mások tanítására is alkalmasak lesznek. Mégis ez a szó nem véletlen itt, mert azt akarja ezzel kifejezni nekünk az ige, hogy az evangélium továbbadásában, hirdetésében nem munkálkodhat Isten szerint az, aki nem tud visszaneézni az okra.

Aki nem tud maga mögé nézni, tudniillik Istennek arra a kegyelmi munkájára, amelyet Jézus Krisztusban közölt velünk. Arra a nagy szabadításra nem tud emlékezni, amellyel megszabadított minket Isten a sötétségből és a Sától a fogságából.

Nem hiábavaló tehát itt ez, hogy erősödjél meg a kegyelemben, azt jelenti, hogy azért tudsz megerősödni, mert ez a kegyelem már ott van az életedben. Mert ezt a kegyelmet már megkaptad.

A kegyelem azt jelenti a Róma 6,23 szerint, hogy Isten nem bűneink szerint cselekszik velünk, mert a bűn zsoldja halál lenne, de Isten kegyelmi ajándéka az örök élet Jézus Krisztusban, a mi Urunkban. Az, hogy Pál apostol biztatja Timótheust, arra nagy példa nekünk, hogy lásuk meg, hogy a leghűségesebb és a legodaszántabb életet is bátorítani és buzdítani kell.

Timótheus igen hűséges szolga volt. Hűségesen kitartott az apostol mellett. De még ezt a hűséges szolgát is, ezt az odaszánt életet is bátorítani és buzdítani kellett a hit útján: menjen, menjen előre!

Akik szeretik a természeti filmeket és az állatvilágot, azok velem együtt tudják, hogy amikor vadlibák repülnek, halljuk a hangjukat, mert gágognak. Egyszer egy film bemutatta azt, hogy amelyik liba elől megy, az miért gágog. Miért kell ott gágogni? Inkább repülni kellene. A biológusok vagy a tudósok felfedezték azt, hogy azért gágog, mert biztatja ezzel a többieket. Biztatja ezzel a rajt, amely V-alakban repül, és az elől menő biztatja a többieket, hogy ne csüggedjenek, ne fáradjanak el, mert nekik el kell érniük azt a célt, ahova mennek, vándorolnak.

Milyen nagyszerű ez, amikor az egyik biztatni tudja a másikat! Meg kell tanulnunk ezt a gyülekezetben. Ma olyan sokszor inkább azt tapasztaljuk, hogy pesszimisták vagyunk. Elmondjuk a rossz dolgokat, de a másikat, hogy biztatnánk arra: ne állj meg a boldog cél előtt! — ahogy most énekeltük: testvérek, menjünk bátran, ne pihenjünk meg, ne álljunk meg, ne üljünk le a boldog cél előtt. Tudjuk az Ézsaiás 40-ből, hogy megtántorodnak a legkülönbek is, elfáradnak az ifjak, de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk. Mennyire szükségünk van biztatásra!

Ez a mai ige jelentse azt nekünk, hogy tudod-e biztatni a te társadat. Tudod-e biztatni a melletted levőt, a házastársadat? Tudod-e biztatni a gyülekezetben a fiataalt, az időset, a veled egykorút, a barátodat? Egyik hívő a másikat bátorítsa és buzdítsa!

Miért hivatkozik Pál a kegyelemre: „Erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben”? Azért, mert amit Isten kért tőlünk, tudniillik az evangélium szolgálatában, az Ő szőlőskertjében, azt Isten a kegyelem által munkálja is bennünk. Hiszen Jézus Krisztus azt mondja: „Az én Atyám mindezideig munkálkodik, én is munkálkodom.”

Jézus Krisztus nem úgy hív ki bennünket az életre, hogy otthagy bennünket: na, most már kijöttél, most már újjászülettél. Pontosan ezért adja a hívőnek a Szentlélek ajándékát. „És veszitek a Szentlélek ajándékát”.

A János evangéliumában Jézus pedig részletesen kifejti, miért van erre szükségünk. Miért kell, hogy Szentlelke által bennünket bátorítson, az örökélet felől biztosítson, hogy tanítson, hogy védőügyvédünk legyen, paraklétoszunk legyen?

Ezt a János 14, 15, 16-ban Jézus Krisztus nagyon szépen kifejti az övéinek. Mert azt jelenti, hogy Isten, akit megszabadított, nem hagyja magára. Nem jelenti azt, hogy a hívő elengedheti magát, nincs semmi dolga. Mert azt mondja: „erősödjél meg a Jézus Krisztusban való kegyelemben”. De ne a magad eszére támaszkodj, ne magadban lásd azt az erőt, azt a csodát, ami miatt megtartatsz, hanem az Istenben, a kegyelemben lásd. Hogy ez a kegyelem fog téged továbbvinni. Ebben a kegye-

leben Isten erősíteni fog téged, Timótheus. Ezért csodálatos, hogy ez a kegyelem munkája a hívó ember életében ott van.

Amikor a Tízparancsolatról beszélünk, akkor szoktuk elmondani: milyen nagyszerű, amikor a zsidó népet kihozza Isten Egyiptomból hatalmas kézzel és kinyújtott karral. És amikor a pusztában vándorolnak, akkor a Sínai hegyen adja a Tíz ígét, a szövetségnek az ígét, mert Isten azt akarja, hogy a megszabadított nép szabad is maradjon. Tudja, hogy nem elég, hogy kijöttek Egyiptomból, az az egyik része még a szabadulásnak, hanem be is kell menni Kánaánba. El is kell foglalni azt a helyet, amit készített nekik. Ezért énekeltük: mi a menny felé sietünk. Tehát a szabadságunk nemcsak a megszabadulást jelenti, hanem a szabadságban való megállásunkat is jelenti.

Hiszen Pál egy másik ígében azt mondja Isten gyermekeinek, hogy abban a szabadságban, amelyre Jézus Krisztus megszabadított titeket, abban álljatok meg. Nem elég, hogy szabadok lettetek, hanem szabadok maradjatok. Ne engedjétek magatokat ismét megkötözni szolgaságnak az igájával.

A Pál leveleiből tudjuk, hogy ez a szolgaság igája sokszor a tévtanításokat jelentette. A különféle júdaista vagy gnosztikus vagy filozofikus irányzatoknak a sokaságát, a hellenista tudományt. Azt mondja Pál: ne engedjétek magatokat megkötözni, az evangélium szabadságában járjatok. Az örömhírnek, a megváltásnak az örömeivel menjete. Ezt bízva Timótheusra.

Nézzük meg röviden, hogy mit kér Timótheustól? Azt, hogy amit tőle hallott, azt bízva hű emberekre, akik másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek. Itt Pál apostolnak szeretném elozlatni egy olyan képét, amit sokan hirdetnek, sokan vallanak, hogy Pál apostol olyan közelinek vette Jézus Krisztus visszajövetelét, hogy azt gondolta: ő még megéli, őt még életben találja Jézus Krisztus visszajövele. Neki nem a feltámasztásban lesz része, hanem az elragadtatásban. Ebben az ígében nem direkt módon, de mégis benne van, hogy Pált ez nem jellemezte. Pált az egészséges Krisztus-várás jellemezte: „ha jön, készen legyünk!” Bármikor eljöhet, bármikor megtörténhet, mert itt mi felől rendelkezik az apostol? Afelől, hogy Timótheus, amit tőle hallott, azt bízva majd más emberekre, akik majd másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek. Pedig Timótheus fiatal volt.

És azt mondja Pál: nem, a Krisztus-várás azt jelenti, hogy intenzíven hirdetjük az evangéliumot. Sokszor azt gondoljuk: Krisztus várása azt jelenti, hogy „legyen a derekatok felövezve, lámpásokat meggyújtva, ti pedig hasonlók ahhoz a szolgákhoz, akik várják az Urukot”. Ez így van!

De az ige nemcsak ezt mondja! Azt mondja: a Krisztus visszajövetelének a várása az Isten gyermekeit intenzív evangélium-hirdetésre sarkallja. Mert ahogy János és Péter mondja a Cselekedetek Könyvében: nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk!

Mennyire jellemzi az életünket ez az ú.n. intenzív evangélium-hirdetés? Mennyire tölti be az életünket? Pál apostol sok mindennel foglalkozhatott volna. Legfőképpen azzal, hogy jó lenne ezt a fogságot kényelmesebbé tenni, jó lenne a cellát összkomfortossá varázsolni. De ő egyetlen dologgal foglalkozik: hol hirdessük az evangéliumot?

Lehet, hogy mondtam már itt a gyülekezetben: valaki mondta nekem. Vonaton utazott és két hívő ült a mögötte levő ülésen. Ahogy ilyenkor szokott lenni, az ember nem kihallgatja a beszélgetést, hanem önkéntelenül is hallja. Azt mondta nekem az illető, aki fültanúja volt a beszélgetésnek: tudja, miről beszéltek végig? Végig arról beszélgettek, hogy melyik faluba nem vitték még az evangéliumot. Melyik falu maradt még ki, hol van még lefedetlen terület.

Mert lehet nézni, hogy a mobiltelefonnak hol van még lefedetlen területe, hol nincs még wifi. De Pál apostol nem az érdekelte, hol nincs még wifi, hanem az, hogy hol nem hirdették az evangéliumot.

Értjük? „Amiket tőlem hallottál.” Mert hogyan terjed az evangélium? Hallás útján egyrészt, másrészt beszéd útján. Bizonyágtétel útján. Amit tőlem is hallottál, azokat bízzad hű emberekre.

Aztán az is fontos itt az igében, hogy vannak-e hű emberek? Vannak! Lehet valakire bízni az evangéliumot? Lehet!

Ha betesszük az életünket ide, akkor ma azt kell megnéznünk: Uram, ilyen hű ember vagyok én? Rám tudod bízni az evangéliumot? Rám akarod bízni az evangéliumot? Amikor újjászülettem a Debreceni Kollégium 45-ös szobájában, úgy, hogy nemcsak testileg születtem ott, hanem lelkileg is, akkor tulajdonképpen én ezt az ígét értettem meg a Jeremiás könyvből, az aznapi útmutatói igéből: „De aki ígét kapott, hirdesse ígémet igazán.” Én ott láttam meg: Uram, én hűtlen szolga vagyok, mert nem bánok hűségese az evangéliummal. Ott törtem össze azért, hogy ezzel a szent dologgal, a te igéddel, az evangéliummal nem bánok hűségese. Megbízol engem velem?

Tehát reánk tudja bízni Isten az evangéliumot? Gondoljatok egy munkahelyre, akire nem bíznak semmit, mert megbízhatatlan. Hát hogy érzi magát az az ember? Akire nem lehet rábízni a legegyszerűbb dolgot sem. Milyen jó az, amikor érezzük, hogy valaki reánk bíz valamit. Mikor kis beosztottak vagyunk, nyusziként meghúzzuk magunkat... Fordítva jobban szereti: hogy hányan vannak az ő keze alatt, de hogy ő kinek

a keze alatt van, azt hagyjuk. De amikor mi kis nyusziként meghúztuk magukat és a főnök reánk bízott valamit...

Sosem felejttem el, amikor a lelkészünk az első bibliaórát reám bízta! Vagy a vallástanárom a debreceni kollégiumban, ahol már a nagyobb diákokat megkérték egy-egy reggeli áhítatra... Mikor megkért engem, és a napi ige az volt: „A keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.” — Tudjátok milyen nagy kitüntetés volt ez? A vallástanárom azt mondja: tartsd meg te a reggeli áhítatot helyettem. Aki olyan áhítatot tartott, hogy néha a szám tátva maradt.

Rád tudja bízni? Ha megbízhatatlan vagy az evangélium ügyében, akkor Isten nem fogja reád bízni.

Pál boldog volt, mert azt mondta: Isten rám bízta a békéltetés evangéliumának szolgálatát. Ő meg rábízta Timótheusra. Timótheustól meg azt kéri: te meg bízzad hív emberekre. Mert az evangélium ügye Isten ügye, az Isten országának az ügye.

Végül három képet használ az apostol. Erről nem beszélek hosszan.

Az egyiket veszi a katonaság területéről. Te azért a munkának terhét hordozzad, mint Jézus Krisztus jó vitéze. Tehát az evangélium hirdetésének ügye munka. Egyrészt nem passzió, másrészt vegyük komolyan, hogy az nem könnyű. Azt mondja: a munkának terhét hordozzad. Ennek van terhe, amit hordozni kell. A Galata-levél úgy nevezi az apostolokat, mint oszlopokat. Mikor azt mondja a Galata-levél, hogy Kéfás, Jakab, János, akikre oszlopként néznek. Ők oszlopok.

Ebben a templomban is látjuk, hogy nem kell hozzá építésznek lenni, hogy mi az oszlop feladata. Az a feladata, hogy terhet tartson. A mi feladatunk pedig az, hogy az evangélium ügyében fáradozzunk, mert ez terhes, fáradságos munka. Ennek a terhét kell hordoznunk, mint Jézus Krisztus jó vitézének.

A másik dolgot a sportból hozza Pál, aki nagyon szereti ezt használni: hogy olyanok vagyunk, mint a sportolók, akik küzdünk. És itt most egy dolgot emelek ki: de nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd.

Minden sportban vannak szabályok, és a sportolónak nemcsak sportolnia kell. Nem elég, ha valaki kézilabdázik vagy kosárlabdázik. Azt mondja: sportolok, győzelemre török, vagy futok, úszom... Hanem tudjuk, hogy minden sportágban a sportolónak ismernie kell a szabályokat is. Nem elég rohangászni az atlétának.

Ezt azért mondom, hogy vannak vallásos emberek, akik olyan vallásosak, hogy még nekünk is leesik az állunk. De nem az a kérdés, hogy

mennyit szaladgál az Úrért hanem az, hogy szabály szerint dolgozik-e? Nem az a lényeg, hogy milyen buzgó vagyok a vallás tekintetében, mert Isten nem ez alapján ítél meg engem, hanem annak alapján, hogy a szabály szerint jártam-e el. Mégpedig nem a saját szabályaim szerint, amit felállítok magamnak, nem a magam céljai szerint, amit kitűzök magamnak, hanem amit Isten lefektetett.

A héten a Jelenések könyvét, a 20. fejezetet vettük. Amikor az ítéletről van szó. Isten kinyitja a könyvet, és megítéltetnek abból a cselekedeteik szerint.

Vallom, hogy abban a könyvben, amit Isten kinyit, ott a szabályok vannak lefektetve. Nehogy azt gondoljuk, hogy esetleg ott a cselekedetek vannak leírva. Isten arra emlékszik, tudja. Ott a szabályok vannak és Isten megnézi, hogy amit cselekedtem, az szabály szerint ment-e. Ő a Bíró. Ahogy a bírónak a sportban az a feladata, hogy a szabályokat nézze: szabály szerint ment-e? Mert ha valaki nem szabály szerint küzd, mind egy, hogy mit küzd, mennyit küzd, itt a kérdés: szabály szerint küzdött-e? Mégpedig egyetlen szabály szerint: az Isten szabálya szerint.

Ehhez kell ragaszkodnunk, ismernünk kell a szabályokat. Lehet, hogy valaki itt szíven találva érzi magát, de kívánom is, hogy találja magát szíven: Uram, én nem is ismerem a szabályokat.

Valaki tőlem néhány évvel ezelőtt megkérdezte: ne mondd már, ez tényleg így van? Így bizony a Bibliában! Ő ezt nem is tudta. Nem mondok konkrét esetet. De van egy olyan dolog: a törvény, a szabály nem ismerete nem mentesít bennünket a törvény hatálya alól.

Testvér! Ismered a szabályokat? Nemcsak a küzdésről van szó, hanem a szabályok ismeretéről.

A harmadik, amit Pál mond: a földművelőnek kell a gyümölcsökben először részesülnie. Ezt pedig azért mondja Pál apostol, mert az akkori földművelésből vett példa arra volt jó, hogy a földműves sokszor úgy munkálkodik, hogy talán nem is lesz nagy termés. Elveti a magot, valamikor majd lesz belőle termés, mert reménnyel vet.

Azt mondja Pál: az evangélium ügyében ilyen reménnyel légy. Ne légy reménytelen. Hányszor hagytunk ott valakit ezzel... Hányszor nem mondtuk el az igét, és nem tettünk bizonyosságot: ó, hát őt úgysem érdekli. Honnan tudom? Mert az én szabályom szerint akarok futni? Vagy pedig Isten szabályai szerint, hogy „minden teremtésnek hirdessétek az evangéliumot”. Benne van ő is a mindenben? Igen! Hát akkor, hogy járhatok el az én szabályaim szerint, hogy ennek nem hirdetem, mert nem érdekli.

Azt mondja Pál: legyél úgy, mint a földműves, aki reménnyel vet. Lehet, hogy sírva viszi vetőmagját, de majd örömmel jó elő kévéit emelve.

Legyél úgy, mint a magvető: sok helyre eshet a mag, de te abban bízz, hogy esik talán jó földre is. Isten kezébe tedd a dolgokat, és az 1Korintus 15,58 szólal itt meg, amikor azt mondja az apostol a gyülekezetnek: „Erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.

Az evangélium hirdetése sem, és ebben legnagyobb példánk nem Timótheus, nem Pál, hanem legnagyobb példánk Jézus Krisztus. Akinek egyetlen célja volt, amikor azt mondta: Igen, Atyám, ne úgy legyen, ahogy én akarom, ahogy te. Aki odaadta magát, engedelmes lévén haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig. Aki azért, hogy az evangélium hirdettessék az egész világon és emberek üdvözljenek, meghalt a Golgota keresztfáján. Életét adta váltságul sokakért — mondja Isten igéje.

Boldog vagy, ha ebbe a sokakba velem együtt benne vagy, és boldogan vallhatod, hogy értem is életedet adtad engesztelő áldozatul. Eltörölte bűnöd, mint felleget, mint felhőt, az én vétkeimet. Hozzád térek, mert megváltottál.

Jézus Krisztus adjon nekünk példát, akit nem lehetett eltántorítani, akit nem lehetett lebeszélni a keresztről vivő útról, aki nem szállt le a keresztről, hanem ott maradt, mert vérontás nélkül nem lett volna bűnbocsánat.

Erről szól az evangélium. Mi pedig legyünk örömmondó békeköve-tek, hirdetve, hogy a Szabadító elközelgetett.

Énekeljük: a 215,5 éneket

Míg porsátoromban, Míg porsátoromban
Tartasz, mint egy tömlőben,
Nevelj igaz hitben, Munkás szeretetben,
Hogy élhessek itt bölcsen
És kimúlásomig, Utolsó órámig
Tisztemet hűn betöltsem.

Imádkozzunk!

Hálát adunk neked, Jézus Krisztus, magasztalunk és dicsőítünk téged golgotai kereszthalálodért, engedelmességedért, alázatodért, amellyel megaláztad magad, és nem tekintetted zsákmánynak, hogy egyenlő vagy Istennel. Megüresítetted magad és szolgálai formát vettél azért, hogy bennünket, nyomorult embereket, népedet megváltsd, összegyűjtsd, és majd az Atya elé állítsd hiba, szeplő és sömörködés nélkül.

JÉZUS KRISZTUS JÓ VITÉZE

Köszönjük, hogy még ebben a porsátorunkban is feladattal akarsz bennünket megbízni, a legnagyobbal: az evangélium továbbadásával, hirdetésével. Buzdíts és bátoríts bennünket, mert látod, hogy ellankadunk, megcsüggedünk, elbizonytalanodunk. Sokszor azt hisszük, hogy nincs értelme a munkánknak.

Engedd, hogy ígéreteidet komolyan vegyük, belekapaszkodjunk, és hadd tapasztaljuk meg, hogy te magad vagy a mi erősségünk, igen bizonyos segítség minden nyomorúságban.

Ámen.

455,1-2 ének

Bastlaans J.G., 1866.

s,

Test- vé- rek, men- jünk bát- ran, Ha-
mar le- száll az éj, E föl- di puszt- ta-
ság- ban Meg- áll- ni nagy ve- szé- ly. Hát
me- rít- sünk e- rőt A menny fe- lé si-
et- ni Nem áll- va meg- pi- hen- ni A
bol- dog cél e- lőtt.

2. A keskeny útra térünk, Ne rettentsen meg az;
Ki elhívott, vezérünk, Tudjuk, hogy hű igaz.
Mint egykor Ő tevé, Most véle s benne bízva,
Arcát ki-ki fordítsa A szent város felé.